

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/3/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200543
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3015200543.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne Ing. U. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mikita s.r.o. so sídlom 1. mája 11, Trenčín, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č. 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 34836-2/2015-BA zo dňa 28. mája 2015, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/39/2015-31 zo dňa 6. októbra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/39/2015-31 zo dňa 6. októbra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovanej č. 34836-2/2015-BA zo dňa 28. mája 2015. Žalovaná týmto rozhodnutím zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 200-006861-CA04/2015 zo dňa 24.03.2015 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa“), ktorým bol žalobkyňi priznaný nárok na materské. Náhradu trov žalobkyňi nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že spornou skutočnosťou medzi účastníkmi konania v danom prípade bol postup pri výpočte denného vymeriavacieho základu, a to, či má byť použité ust. § 54 ods. 1 alebo 54 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“).

V preskúmvanej veci súd dospel k záveru, že postup správnych orgánov pri výpočte denného vymeriavacieho základu u žalobkyne na materské bol správny. Žalobkyňa ako jediná konateľka a spoločníčka spoločnosti VR-PLUS s.r.o. Borčice za predmetnú spoločnosť koná, a teda aj uzatvára a

rozvážuje pracovné pomery. Žalobkyňa je u žalovanej registrovaná od 23.12.2013 ako zamestnanec spoločnosti povinne nemocensky poistený s tým, že dňa 05.11.2014 bola odhlásená a následne dňa 06.11.2014 opätovne prihlásená k registrácii, a to z dôvodu ukončenia pracovného pomeru a jeho opätovného vzniku. Túto skutočnosť žalovaná vyhodnotila ako účelové konanie žalobkyne s úmyslom dosiahnuť pri výpočte dávok zo sociálneho zabezpečenia výhodu, čo vyplýva i z výšky odvodov nemocenského poistenia hneď po uzatvorení pracovného pomeru od 06.11.2014, keď boli odvádzané do nemocenského poistenia mnohonásobne vyššie sumy. Krajský súd sa s týmto názorom žalovanej plne stotožnil a dospel k rovnakému záveru ako žalovaná, že nemocenské poistenie žalobkyne trvalo od 23.12.2013, a nie od 06.11.2014, kedy malo dôjsť k novému pracovnému pomeru žalobkyne, avšak u toho istého zamestnávateľa. U žalobkyne v skutočnosti nedošlo k zániku nemocenského poistenia a následne k jeho vzniku, ale nemocenské poistenie trvalo nepretržite z dôvodu zamestnania žalobkyne u toho istého zamestnávateľa. Správne preto správne orgány pri výpočte denného vymeriavacieho základu u žalobkyne vychádzali z ust. § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

Jednou z úloh žalovanej je i zabránenie zneužívania systému sociálneho zabezpečenia, ku ktorému dochádza napríklad i manipuláciou s vymeriavacími základmi, ako je to i v prípade žalobkyne, ktorá formálne ukončila a v nasledujúci deň opätovne uzatvorila pracovný pomer u toho istého zamestnávateľa, za ktorého zároveň koná ako štatutárny orgán, následne došlo k podstatnému zvýšeniu odvodov na nemocenské poistenie žalobkyne, a to všetko v čase, keď žalobkyňa už mala vedomosť, že bude poberateľkou materskej, nakoľko očakávala narodenie dieťaťa.

S poukazom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie krajského súdu považovala za nepreskúmateľné z dôvodu nedostatočného odôvodnenia.

S poukazom na citované ustanovenia zákona o sociálnom poistení namietala, že správny orgán mal pri výpočte materského, resp. pri určovaní rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu postupovať nie v zmysle vyššie citovaného § 54 ods. 1 predmetného zákona, ale podľa § 54 ods. 2.

Podľa názoru žalobkyne neobstojí tvrdenie žalovanej (s ktorým sa v plnej miere stotožnil aj krajský súd,) že: „V prípade opätovného vzniku právneho vzťahu zakladajúceho nemocenské poistenie medzi rovnakými subjektmi, časovo na seba nadväzujúceho, pričom predchádzajúce nemocenské poistenie aj nové nemocenské poistenie rovnakého typu, sa na účely určenia rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu za vznik nemocenského poistenia považuje vznik prvého nemocenského poistenia u toho istého zamestnávateľa...“, z ktorého správny orgán vychádzal pri určovaní rozhodujúceho obdobia a následne i stanovení výšky materského, nakoľko toto nemá oporu v zákone.

Rozhodujúcim obdobím v danom prípade má teda byť doba od vzniku nemocenského poistenia, teda odo dňa 06.11.2014 do konca kalendárneho mesiaca predchádzajúceho kalendárnemu mesiacu, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky, a nie kalendárny rok 2014, ktorá skutočnosť má samozrejme následne i vplyv na výšku materského.

Súhlasila s tvrdením o úlohe žalovanej pri zabraňovaní zneužívania systému sociálneho zabezpečenia, ku ktorému dochádza napríklad i manipuláciou s vymeriavacími základmi. Zároveň však poukázala na to, že v prejednávanej veci nešlo o takýto prípad. Žalobkyňa totiž iba využila to, čo právna norma - konkrétne zákon o sociálnom poistení - v čase rozhodovania o jej nároku umožňovala.

Ďalej poukázala na to, že výklad práva má svoje pravidlá, pričom interpretácia práva (právnych noriem) je proces, v ktorom sa objasňujú jednotlivé normatívne slová a vety, ako nositeľov určitého

normatívneho významu a obsahu, že niečo je dovolené, prikázané alebo zakázané. V pochybnostiach výklad práva má byť vždy taký, aby sa vyhlo nevhodnému a absurdnému výkladu v aplikačnej praxi.

Bola toho názoru, že ide o dve odlišné a na sebe nezávislé veci - na strane jednej v podobe úlohy žalovanej pri zabráňovaní zneužívania systému sociálneho zabezpečenia a na strane druhej v podobe interpretácie práva - v podobe zákona o sociálnom zabezpečení a ostatných súvisiacich právnych predpisov. Mala za to, že nekonala contra legem, ale naopak, jej postup bol plne v súlade s vtedy platným zákonom o sociálnom zabezpečení, pričom vyššie spomínanej úlohe sociálnej poisťovne nesmie byť podriadený i (svojoľný a účelový) výklad zákona.

Pokiaľ ide o namietané nedostatočné odôvodnenie napádaného rozsudku poukázala na § 157 ods. 1. 2 O. s. p. a uviedla, že krajský súd v odôvodnení rozsudku síce podrobne oboznámil obsah rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa, ako aj žalovanej, vrátane skutkového stavu a dôvodov, na ktorých boli založené, z ďalšieho obsahu odôvodnenia je však už iba zrejmé, že prvostupňový súd iba bez ďalšieho v celom rozsahu prijal argumentáciu (právny názor) žalovanej, ktorú uviedol, pričom zároveň dodal, že s názorom žalovanej sa plne stotožnil.

V súvislosti s riadnym odôvodnením odkázala na konštantnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj judikatúru Ústavného súdu SR. Nakoľko v prejednávacom prípade sa podľa názoru žalobkyne krajský súd dostatočne a vyčerpávajúcym spôsobom nevysporiadal s jej námietkami, považovala takýto rozsudok (odôvodnenie) za nepreskúmateľný a nepresvedčivý.

V závere navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím správneho orgánu 1. stupňa zruší a vec vráti žalovanej na ďalšie konanie, alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 592,88 €.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedla, že trvá na skutočnostiach uvedených vo vyjadrení zo dňa 26. augusta 2015 k žalobe. Trvala na názore, že konanie žalobkyne sa javí ako zneužívanie systému nemocenského poistenia. V prípade žalobkyne je viacero ukazovateľov, ktoré svedčia o jej účelovom konaní s cieľom dosiahnuť finančný prospech uplatnením si nároku na nemocenskú dávku. Žalobkyňa už pri predchádzajúcich uplatnených nárokoch na nemocenské dávky v roku 2014 (ošetrovné, nemocenské) manipulovala s vymeriavacími základmi na platenie poistného na sociálne poistenie.

Jedným z ukazovateľov účelovosti konania žalobkyne je časové naplánovanie ukončenia právneho vzťahu, ktorý jej zakladal účasť na povinnom nemocenskom poistení zamestnankyne a opätovné uzatvorenie pracovnoprávneho vzťahu u toho istého zamestnávateľa. Žalobkyňa podľa pravdepodobného dňa pôrodu určeného lekárom (21. marec 2015) vedela dátum, od ktorého si môže uplatniť nárok na materské a jeho výplatu. Na splnenie podmienky minimálneho rozsahu 90-ich dní platenia poistného na nemocenské poistenie pri určení rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu sa domnievala, že jej stačilo k 5. novembru 2014 ukončiť právny vzťah zakladajúci jej povinné nemocenské poistenie zamestnankyne a uzatvoriť v tej istej spoločnosti pracovnoprávny vzťah nasledujúcim dňom 6. novembra 2014 s vyššími sumami vymeriavacieho základu na platenie poistného na nemocenské poistenie.

O účelovosti konania žalobkyne svedčia aj jej vyjadrenia na súdnom pojednávaní dňa 6. októbra 2015. Z celkového pohľadu na sociálne poistenie žalobkyne v spoločnosti VR-PLUS s. r. o. vyplýva, že k faktickému ukončeniu pracovného vzťahu nedošlo, išlo iba o formálny právny úkon, ktorého jediným cieľom bolo určenie nového rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu, s podstatne vyšším vymeriavacím základom na platenie poistného na nemocenské poistenie, ktorý by bol započítaný do výpočtu denného vymeriavacieho na určenie výšky materského, pričom fakticky právny vzťah k vlastnej spoločnosti trval nepretržite od 23. decembra 2013.

K námietke žalobkyne týkajúcej sa výkladu práva žalovaná uviedla, že zákon o sociálnom poistení v

znení zákona č. 543/2010 Z. z. v § 54 ods. 1 uvádza pojem „nepretržité poistenie.“ V prípadoch, kedy zákonodarca nemá v úmysle považovať poistenie, ktoré jeden deň zaniklo a nasledujúci deň vzniklo za nepretržité, uvádza to explicitne v právnej norme. Ako príklad možno uviesť § 57 ods. 1 písm. d) zákona o sociálnom poistení, kde je v súvislosti s pojmom nepretržité poistenie uvedené, že za nepretržité nemocenské poistenie sa nepovažuje také poistenie, ktoré zaniklo a znovu nasledujúci deň vzniklo.

Rozhodujúce obdobie na zistenie denného vymeriavacieho základu sa v prípade žalobkyne určuje v súlade s § 54 ods. 1 zákona v znení zákona č. 543/2010 Z. z., a nie podľa § 54 ods. 2 písm. b) zákona o sociálnom poistení ako žalobkyňa uvádza. Práve naopak, ak by sa žalobkyňi určila výška materského iba zo súčtu vymeriavacích základov z rozhodujúceho obdobia, ktoré navrhuje žalobkyňa, t. j. podľa ustanovenia § 54 ods. 2 zákona o sociálnom poistení, viedlo by to k situáciám v aplikačnej praxi, ktoré by boli v rozpore s účelom nemocenského poistenia a dobrými mravmi.

Žalobkyňa rozhodnutím žalovanej neostala bez straty príjmu zo zárobkovej činnosti a bez zabezpečenia príjmu v dôsledku tehotenstva a materstva. Priznaná výška materského žalobkyňi za obdobie od 7. februára 2015 spravodlivo zodpovedá odvedenému poistnému na nemocenské poistenie, ktoré žalobkyňa platila do vzniku sociálnej udalosti. Žalobkyňa sa teda mylne domnieva, že ide o dve odlišné na sebe nezávislé veci (zneužívanie systému sociálneho poistenia a interpretácia práva). Právne normy ustanovené v zákone o sociálnom poistení treba chápať ako jeden celok a v ich vzájomnej súvislosti, pričom treba vždy dbať na účel zákona, dobré mravy a spravodlivosť.

Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.02.2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 48 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, poistenkyňa, ktorá je tehotná alebo ktorá sa stará o narodené dieťa, má nárok na materské, ak v posledných dvoch rokoch pred pôrodom bola nemocensky poistená najmenej 270 dní.

Podľa § 54 ods. 1 Z.z. zákona o sociálnom poistení, ak nemocenské poistenie trvalo nepretržite najmenej od 1. januára kalendárneho roka predchádzajúceho kalendárnemu roku, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky, do dňa, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky, rozhodujúce obdobie na zistenie denného vymeriavacieho základu je kalendárny rok predchádzajúci kalendárnemu roku, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky.

Podľa § 54 ods. 2 Z.z. zákona o sociálnom poistení, ak nemocenské poistenie zamestnanca vzniklo v kalendárnom roku predchádzajúcom kalendárnemu roku, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky, alebo v kalendárnom roku, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky, a obdobie nemocenského poistenia zamestnanca, za ktoré sa platí poistné na nemocenské poistenie, bolo najmenej 90 dní predtým, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky, rozhodujúce obdobie na zistenie denného vymeriavacieho základu je obdobie od vzniku nemocenského poistenia do konca kalendárneho mesiaca predchádzajúceho kalendárnemu mesiacu, v ktorom vznikol dôvod na poskytnutie nemocenskej dávky.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovanej č. 34836-2/2015-BA zo dňa 28. mája 2015. Žalovaná týmto rozhodnutím zamietla odvolanie žalobkyne a potvrdila rozhodnutie správneho

orgánu 1. stupňa, ktorým bol žalobkyni priznaný nárok na materské.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako a konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovanej, mal odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si žiadosťou zo dňa 07.02.2015 uplatnila nárok na materské. Správny orgán 1. stupňa žalobkyni podľa § 30, § 48 ods. 2, § 53 a § 55 zákona o sociálnom poistení priznal nárok na materské za obdobie od 07. 02.2015 do zániku nároku na materské vo výške 6,12449500 Eur za deň. Denný vymeriavací základ na určenie výšky nemocenskej dávky bol stanovený s použitím ust. § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

Pri určení rozhodného obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu správny orgán 1. stupňa zohľadnil, že žalobkyňa je povinne nemocensky poistenou zamestnankyňou uvedeného zamestnávateľa (VR-PLUS s.r.o.) od 23.12.2013 s dátumom registrácie od 23.12.2013 do 05.11.2014 a následne od 06.11.2014 (u toho istého zamestnávateľa). Nemocenské poistenie vzniklo teda medzi tými istými subjektmi, žalobkyňa vykonávala zárobkovú činnosť, ktorá jej vyplývala z právneho vzťahu k tomu istému zamestnávateľovi a z tejto zárobkovej činnosti jej vzniklo právo na pravidelný mesačný príjem.

Námietku žalobkyne, že pri určovaní rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu sa malo postupovať podľa § 54 ods. 2, a nie v zmysle § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Rovnako považoval za nedôvodnú námietku, týkajúca sa výkladu práva žalovanou, ktorý akceptoval aj krajský súd.

Odvolací súd poznamenáva, že účel nemocenského poistenia spočíva v zabezpečení fyzickej osoby pre prípad straty alebo zníženia príjmu z dôvodu tehotenstva a materstva. Pri určovaní rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu žalovaná prihliada na všetky ustanovenia zákona, ktoré sa týkajú výpočtu nemocenských dávok, berie ich ako jeden celok a v ich vzájomnej súvislosti.

Základné pravidlá konania uvedené v § 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva, je potrebné v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy „dobrej správy“.

Princíp viazanosti právom ako jeden z princípov dobrej verejnej správy vyžaduje, aby všetky rozhodnutia a úkony orgánov verejnej správy mali oporu v právnom poriadku, ich obsah bol s ním v súlade a boli účinne vynútiteľné. Ide o stav, ktorý predpokladá čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Tento princíp zahŕňa nielen požiadavku na súladný postup verejnej správy s vnútroštátnymi zákonmi, medzinárodným právom a všeobecnými právnymi zásadami, ale aj požiadavku nezneužívania voľnej úvahy a požiadavku výkonu právomoci len za účelom ustanoveným zákonom. Ďalším dôležitým princípom je princíp proporcionality, ktorý možno odvodiť z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR. Zmyslom tohto princípu je napomáhať hľadať spravodlivú rovnováhu medzi cieľom a použitými prostriedkami.

„Pri výklade a aplikácii právnych predpisov nemožno ignorovať ich účel a zmysel, ktorý nie je možné hľadať len v slovách a vetách toho ktorého predpisu, v ktorom sú vždy prítomné aj princípy uznávané demokratickými právnymi štátmi. Prílišný formalizmus pri výklade právnych noriem vedúci k extrémne nespravodlivému záveru znamená porušenie základných práv.“ (nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 7. marca 2012, sp. zn. I. ÚS 1826/11)

Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožňuje s interpretáciou § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení žalovanou, v zmysle ktorej sa za nepretržité povinné nemocenské poistenie zamestnanca

považuje aj povinné nemocenské poistenie rovnakého typu u jedného zamestnávateľa, ktoré zaniklo a znovu vzniklo nasledujúci kalendárny deň. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu nepovažovať povinné nemocenské poistenie, ktoré jeden deň zaniklo a nasledujúci deň vzniklo za nepretržité, uviedol by to výslovne v ust. § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení, rovnako ako je to uvedené napr. v ust. § 57 ods. 1 písm. d) predmetného zákona. Keďže v ust. § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení negatívne vymedzenie nepretržitosti nie je uvedené, v prípade opätovného vzniku právneho vzťahu zakladajúceho nemocenské poistenie medzi rovnakými subjektmi, a to žalobkyňou ako zamestnancom a zamestnávateľom, ktoré časovo nadväzuje na predchádzajúce nemocenské poistenie medzi tými istými subjektmi (zamestnanec a zamestnávateľ), pričom predchádzajúce nemocenské poistenie aj nové nemocenské poistenie je rovnakého typu, nemožno opätovne vzniknuté nové nemocenské poistenie považovať za vznik nového nemocenského poistenia, ale ide o nepretržité trvanie nemocenského poistenia.

Na účely určenia rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu za vznik nemocenského poistenia je potrebné považovať vznik prvého nemocenského poistenia u toho istého zamestnávateľa, t. j. od 23.12.2013, ktoré trvalo nepretržite, a nie od 06.11.2014 ako tvrdí žalobkyňa. Odvolací súd preto považuje za správny názor krajského súdu, že v prípade žalobkyne nedošlo k zániku nemocenského poistenia a následne k jeho vzniku, ale nemocenské poistenie trvalo nepretržite z dôvodu zamestnania žalobkyne u toho istého zamestnávateľa.

Odvolací súd má rovnako ako krajský súd a žalovaná za to, že konanie žalobkyne možno jednoznačne považovať za účelové s cieľom získania výhody - vyššieho materského. Žalobkyňa ako jediná konateľka a spoločníčka spoločnosti VR-PLUS s.r.o. Borčice je registrovaná od 23.12.2013 ako zamestnanec spoločnosti povinne nemocensky poistený s tým, že dňa 05.11.2014 bola odhlásená a následne dňa 06.11.2014 opätovne prihlásená k registrácii, a to z dôvodu ukončenia pracovného pomeru a jeho opätovného vzniku, pričom žalobkyňa zamestnáva samu seba.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že žalovaná v predmetnom prípade postupovala v súlade so zákonom, keď pri určení rozhodujúceho obdobia pre výpočet denného vymeriavacieho základu postupovala podľa ust. § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení.

Námietku žalobkyne, že krajský súd sa dostatočne a vyčerpávajúcim spôsobom nevysporiadal s jej námietkami, vyhodnotil odvolací súd taktiež za nedôvodnú.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky, spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia).

Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, „že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

V predmetnej veci žalobkyňa v žalobe namietala iba to, že pri určovaní rozhodujúceho obdobia na zistenie denného vymeriavacieho základu sa malo postupovať podľa § 54 ods. 2, nie v zmysle § 54 ods. 1 zákona o sociálnom poistení. Odvolací súd má za to, že s touto námietkou sa krajský súd dostatočne

vysporiadal, svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a vzhľadom na záver o zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ako aj správneho orgánu 1. stupňa sa s právnym názorom žalovanej v napadnutom rozhodnutí stotožnil.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že prvostupňový súd rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov vyvrátili, odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O. s. p. a s poukazom na § 246c veta prvá a § 224 ods. 1 O. s. p. tak, že neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal.

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.